

Павло Гай-Нижник

Хто відкрив Дмитрові Павличку широкий шлях у літературу?

Опубліковано: *Гай-Нижник П.* Хто відкрив Дмитрові Павличку широкий шлях у літературу? // Форпост. Громадський портал Львова. – 2021. – 19 травня [Електронний ресурс] Режим доступу: <https://forpost.lviv.ua/replika/39031-khto-vidkryv-dmytrovi-pavlychku-shyrokyi-shliakh-u-literaturu>

Лаврентій Берія! А отже – НКВС, КДБ.

Тож не дивуйтеся, чому Павличко й досі полюбляє писати оди політикам і владомощцям! Життя і творчість хамелеона-приспосованця!

«Во Львовском отделении Союза советских писателей плохо поставлена работа по выявлению и воспитанию талантливой молодежи из местного населения. За 6 лет в кандидаты и члены союза было принято около 15 чел. И только один из них – Ростислав Братунь – был местным украинцем, остальные уроженцы восточных областей Украины и русские.

Сейчас к приему в Союз есть только один кандидат из местного населения, молодой талантливый поэт – Дмитрий Павлычко.

Главный редактор Львовского Книжно-журнального издательства Цмоколенко, которому Павлычко представил сборник своих стихов, уже два года задерживает издание этой книги.

Учитывая, что стихи Павлычко талантливы и в основном направлены против Ватикана и буржуазных националистов, такая книга могла бы сыграть большое воспитательное значение для местной молодежи».

(Записка Л.Берии В.Молотову об итогах борьбы с украинским националистическим подпольем в западных областях УССР, 16 мая 1953 г.)

Я біля серця ношу пісні,
В самому серці мого естества –
Леніна думи ясні,
Леніна мудрі слова.
Слів не дали мені солов'ї,
Сонця в неволі не бачив я.
Партія – очі мої,
Партія – мова моя!
Я Україні несучу пісні.
Що у житті мене зігрива?
Леніна думи ясні,
Леніна мудрі слова.
До комунізму стрімкі плаї
Йде Україна – зоря моя.
Партія – серце її,
Ум її – партія!

Дмитро Павличко

СУД
(Ю.Тимошенко)

До зали суду, наче зв'язкова
З моєї сотні, піймана у Лючі,
Заходить Юля. А в судді брова
Підскакує, мов щиглик на колюччі,
І западає тиша гробова.
Втім Юля встала: «Слава Україні!»
І в залі встала воїнів чота:
«Героям слава!»... Прокурорів тіні
Розсипались, і блискавка крута
Просяяла в небесній височині,
І стало ясно: це не суд, а мста!
Це мста за те, що та жона готова
На президентські вибори піти
І вдруге виграти! О будь здорова,
Відважна жінко з серцем сироти,
І хай хахлів дратує твоя мова,
Державна й неподолана, як ти!
Крик на Хрещатику. В законі вóри.

Кричить держави нашої страма.
Кричать офшори, банківські контори,
Кричить хахол пащеками трьома,
Замкнені очі, ні, очей нема,
Є тільки горла отвори в потвори.
Той крик гуде в каштановім гіллі,
Будинки глухнуть, глухнуть тротуари.
Хахли й донецькі рідні москалі
Ревуть: «На нари - Юлію, на нари!»
Дрижання чути у віконнім склі,
І чути, як тремтять над світом хмари,
А під землею – мертвяки гнилі.
Крик на Хрещатику. Колона п'ята
Перекричати хоче цілий світ,
Що руку Юлі подає. Проклята
Америка, Європа і реб'ята
Кремлівські невдоволені. Привіт!
Відома курва рік цілий кричала:
«Замкніть же паню в білому! Замкніть!».
А нині в Шустера крізь плач сказала:
«Я б задушила того генерала,
Що Юлю наказав заперти в кліть».
А президент свої невинні руки,
Чистесенькі, вмиває мов Пилат.
А пан суддя - Закон з бичем принуки! -
Безликий, мов без стрілок циферблат,
Вже пише вирок: «Здерти білий плат
З підсудної, хай гине від розпуки,
Хай вирвуть з неї серце чорні круки
Печалі, - хай не вийде із-за ґрат».
А противсіхи, інтелектуали,
Що нареклися нації мечем,
І всі свої страждання оспівали,
І жінку в білому скаменували,
І віддали її на суд нікчем.
О, генії, позначені злобою
Чужого самолюбного ума,
Не бились ви з холерою й чумою,
Бо ви самі - холера і чума.
І я виходжу, наче з пекла, з суду,

Де вигоріла кров моя дотла,
Й не йду додому, там стояти буду,
Біля тюрми, мов птаха без крила;
Чекатиму на явище спасенне,
Стоятиму на смертнім хіднику,
Допоки Юля не пройде повз мене
На волю у терновому вінку.

Дмитро Павличко (2011).

ВСТАВАЙТЕ!
(Ю.Тимошенко).

До трону сміло йде благословенна Юля,
Вся миром дихає і миру калачі
Пече для Путіна, кує, немов зозуля,
Для нас, рабів Москви, на сотні літ харчі.
Я визволяв колись ту пташечку з неволі,
З тюрми у Києві, не знав, що та тюрма —
Театр, готуючий ту пташку в ореолі
Богині злинути над нами, над всіма.

Дмитро Павличко

ДО ПЕТРА ПОРОШЕНКА

...Приглянься сам до себе:
Вся наволоч назверхи вже стоїть.
Не допоможуть ні мольби, ні трепет —
Вона повзе катам своїм навстріч.
В нас президентів тридцять появилось.
Іди і вибирай — то все раби,
що грають патріотів, мертвий силос,
закинутий в московські жолоби.
Я бачу їх: вони стоять навзринці —
Юрба хахлів, зросійщених калік.
А я до тебе йду у мазепинці,
Народе мій, нескорений вовік.
Я йду до тебе в слуги, не в герої,
Здираю з себе всіх років кору,

Я йду туди ж, де був колись при зброї,
Де присягнув: за Україну вмру.
Горять на Сході крові кілометри.
Їх розтоптали миру прохачі.
А я тебе благаю, друже Петре,
Не бійсь, веди на путінські мечі!
На сміливих спадає божа манна,
Не згине той, хто завжди йде вперед.
Я був колись в Шухевича Романа
Стрільцем. Бери мене – я твій поет.
Впаде залізо люте многолезне.
Все подолає правда і любов.
І нація в огнях війни воскресне
Я йду з тобою, Петре, йду з тобов!

Дмитро Павличко (2019)

Наступною буде ода Зеленському?
